

La Comédiathèque

Ajo dhe Ai

Monolog ndërveprues

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekstet e pjesëve të Jean-Pierre Martinez mund të lexohen dhe të shkarkohen falas. Megjithatë, kjo nuk do të thotë se shfaqja e tyre publike është falas.

Çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Ajo dhe Ai

Monolog ndërveprues

Jean-Pierre Martinez

Përkthimi dhe përshtatja në gjuhën shqipe nga autori

Komedi me skeçe për aventurën e jashtëzakonshme të jetës në çift.

Hyrja e artistëve.....	3
1. Nata e martesës.....	6
2. Koha e qershive.....	8
3. Televizori i prishur.....	11
4. Të dyzetat.....	14
5. Përkufizimi i dashurisë (me përjashtim).....	17
6. Ritakimi.....	18
7. Art me shije.....	20
8. Zhdukja.....	23
9. Gazeta sportive.....	26
10. Ku shkojmë kur vdesim?.....	29
11. Stina e shirave.....	32
12. Punë e vogël.....	34
13. Po plakemi.....	37
14. Makthi.....	40
15. Mobiliat.....	42
Dalja e emergjencës.....	45

Personazhet

Ajo

Ai

Hyrja e artistëve

Salla zhytet në errësirë (dhe në heshtje), sikur shfaqja të ishte gati të fillonte. Por nuk ndodh asgjë, për aq gjatë sa në sallë krijohet një ndjenjë shqetësimi. Ndriçohet një cep i sallës, ku një burrë dhe një grua që nuk njihen janë ulur pranë njëri-tjetrit. Burri shfleton me nervozizëm një guidë shfaqjesh dhe sheh orën. Gruaja merr kokoshka nga një kuti e madhe dhe i përtyp pa pushim, aspak në heshtje.

Ai – Më falni, a e dini çfarë po ndodh...?

Ajo (ngre supet) – Po presim aktorët...

Ai – Deri sot vonoheshin vetëm spektatorët në teatër. Nëse tani fillojnë të vonohen edhe aktorët...

Heshtje.

Ajo (e shqetësuar) – A mund ta shoh guidën tuaj? Ndoshta shfaqja është anuluar...

Ai ia zgjat guidën. Ajo nuk di si ta marrë, sepse ka në duar kutinë gjigante të kokoshkave.

Ajo (duke i zgjatur kokoshkat) – Dëshironi pak?

Ai ngurron, pastaj e merr kutinë që t'ia lirojnë duart. Ajo shfleton guidën, por duket se nuk po gjen dot gjë. Ai ha një kokoshkë dhe shtrembëron fytyrën.

Ajo (duke hequr dorë) – Më falni, jam mësuar me një guidë tjetër...

Ai (me neveri) – As mua s'më pëlqejnë edhe aq kokoshkat...

Ajo ia kthen guidën dhe merr sërish kokoshkat.

Ajo – Sidoqoftë, për të shkuar në kinema tani është tepër vonë... S'ka gjë, po pres.

Ai – Shpresoj t'ia vlejë...

Ajo (e shqetësuar) – Kritikat janë të këqija?

Ai (hedh vështrimin prapa) – Nuk ka shumë njerëz në sallë...

Ajo – Po kritikak nuk do të thonë asgjë... Nganjëherë sheh në teatër ca shfaqje që kritikët i ngrenë në qiell. Zgjasin me orë të tëra. Askush nuk guxon të thotë se u mërzit për vdekje, nga frika se mos duket budalla. Pastaj të thonë: ja prova që pjesa është e thellë, ti nuk ke kuptuar asgjë.

Ai – Të paktën me komedinë, publiku i zakonshëm ka ndonjëherë surpriza të këndshme. Edhe kur kritikët e kanë quajtur të zyrtë... Është shumë e vështirë ta bësh një kritik të qeshë.

Ajo – Ju jeni kritik?

Ai – Po ju, jo?

Ajo – Aktore...

Ai – Ah, po...

Ajo – Përveç aktorëve dhe kritikëve, askush nuk shkon më në teatër. Një në dy spektatorë është aktor. Në fund s'do ta dimë më ku është skena...

Ai – E njihni pjesën?

Ajo – Jo... Por kam një shoqe që luan në të. Kam ardhur ta shoh... për t'i bërë qejfin.

Ai – Është aktore e njohur?

Ajo – Luan kryesisht në teatër...

Ai – Në atë rast... (*Një çast, dyshues.*) Ju jeni vërtet aktore?

Ajo (*e shqetësuar*) – Mendoni se luaj keq?

Ai – Jo, jo... Luani shumë mirë.

Ajo – Aktore në mbrëmje dhe... roje muzeu gjatë ditës.

Ai – Duke parë sa bashkëkohor është repertori, pak a shumë e njëjta punë...

Heshtje.

Ajo – M'u mbaruan kokoshkat.

Ai (*psherëtin*) – Ndoshta do të vdesim urie para se të fillojë pjesa.

Ajo – Po, duket sikur na kanë harruar...

Ai – Pas disa vitesh, një pastruese do të gjejë dy skeletet tona, krah për krah, dorë për dorë.

Ajo – Dorë për dorë...?

Ai – Kur ta ndiejmë se po na vjen fundi, ndoshta do të na pushtojë një shpërthim butësie. Jemi pak si dy të mbijetuar në një ishull të shkretë, apo jo? Nuk kemi shumë zgjedhje...

Ajo – Mendoni se do të na i kthejnë paratë?

Ai (*i habitur*) – Ju keni paguar?

Ajo – Jo...

Ai – Atëherë...

Ngrihen për të ikur.

Ai – Mund të vijmë përsëri një ditë tjetër...

Ajo – Me siguri pjesa nuk do të jetë më në program. Duke gjykuar nga suksesi i jashtëzakonshëm...

Ai – Do të shohim një tjetër.

Ajo – Kjo është një ftesë...?

Ai (*nxjerr një ftesë*) – Për dy persona.

Ajo – Shpresoj që këtë herë të fillojë në orar... Ç’pjesë është...?

Ai (*duke lexuar ftesën*) – Ajo dhe Ai...

Shkëmbejnë një vështrim dyshues.

Ajo – Nuk tingëllon fort gazmore...

Ai – Mos harroni ta ndizni përsëri celularin...

Ajo – Ah, vërtet, e kisha harruar prapë ta fikja.

Largohen.

1. Nata e martesës

Ajo dhe ai bien të rraskapitur mbi divan.

Ajo – Mendova se nuk do të largoheshin kurrë...

Ai – Thuhet se shtatë nga dhjetë çifte nuk bëjnë seks natën e martesës. Tani e kuptoj pse...

Ajo – Mund të përpiqemi t'i përgënjeshtrojmë statistikën...

Ai – Po harron që avioni ynë niset në orën gjashtë e dyzet e pesë... Nga një aeroport dytësor...

Ajo – Nga ai aeroporti në mes të askundit?

Ai – Ta kam thënë! Biletat i fitova në një ankand në internet...

Ajo – Pse kompanitë ajrore me kosto të ulët nisen gjithmonë nga vendet më të zymta? Nga ana tjetër, kur nisesh nga një aeroport i tillë, kudo që të zbresësh të duket parajsë. Edhe në Bratislavë...

Ai – Thuhet se Bratislava është shumë e bukur... Në pranverë...

Ajo – Mos po e ngatërron me Pragën...?

Ai – Janë afër, apo jo?

Ajo – Ishujt Sejshelle janë të bukur gjatë gjithë vitit... Dhe, ta kujtoj, pranvera është pas dy muajsh...

Ai – Oh, Sejshellet... Atje shkojnë të gjithë...

Ajo – Sigurisht, muaj mjalti në Bratislavë është shumë më origjinal... Nuk besoj se do të hasim shumë çifte të sapomartuara në avion... Çifti i vetëm që ngatërroi Bratislavën me Brazilian i rishiti biletat në internet...

Ai – Do të shkojmë në Sejshelle pas disa vitesh... Për përvjetorin e martesës...

Ajo – Po, për përvjetorin e njëzetepestë... Kur të mos më bëjnë më rrobat e banjës... (*Psherëtin.*) Jeta është bërë mbrapsht. Duhet të trashëgonim pasuri në të njëzetat, të fillonim punë në të pesëdhjetat, kur normalisht do të dilnim në pension, dhe të bënim fëmijë në të shtatëdhjetat, që të mos plakeshim vetëm... Ndërsa martesë do të ishte riti i fundit...

Ai – Nga ana tjetër, një jetë pa vjehrrë... a ia vlen vërtet të jetohet...?

Ajo – Mendon se do të të dua ende pas njëzet vjetësh?

Ai – Po a do të kesh zgjedhje tjetër...? Kur të mos të bëjë më asnjë palë rroba banje...

Ajo – Njoh një vajzë që ditën e dasmës tha «jo». Për shaka. Donte të thoshte «po» menjëherë më pas... Por zyrtarit që kryesonte ceremoninë nuk iu duk aspak për të qeshur. Iu desh të priste gjashtë muaj për të caktuar sërish martesën... Ka një afat pritjeje, me sa duket. Si me provimin e patentës. Nuk mund ta japësh menjëherë përsëri pasi ke ngelur. E dije?

Ai – Jo...

Ajo – Ishte e mërzitshme kjo dasma, apo jo?

Ai – Njeriu nuk martohet për t'u argëtuar...

Ajo – Mos më thuaj se martohet për të fluturuar në mes të natës nga një aeroport i humbur drejt Bratislavës, sepse atëherë do të filloja vërtet të pyesja veten nëse bëra mirë që thashë «po»... Meqë ra fjala, në ç'vend ndodhet Bratislava?

Ai – Nuk jam shumë i sigurt... Praga ishte kryeqyteti i Çekosllovakisë...

Ajo – Pra, as nuk e di në cilin vend po më çon për muajin e mjalit! Mamaja ime ka të drejtë: me ty nuk e di kurrë ku po shkoj...

Ai – Prit... Praga është kryeqyteti i Çekisë... Bratislava duhet të jetë kryeqyteti i Sllovakisë. Ose i Sllovenisë... Sidoqoftë, është në zonën euro! As nuk do të na duhet të këmbëjmë para...

Ajo – Po ti, do të më duash ende pas njëzet vjetësh...?

Ai – Si të mos e duash gjithë jetën një vajzë që pranon të të ndjekë në një vend të panjohur të zonës euro...?

Ajo – Nëse kjo qenka një provë, atëherë...

Një çast i ndjerë, që ndërpritet prej tij.

Ai – Nuk dua të të ngut, por avioni ynë niset pas dy orësh. Dhe aeroporti nuk është afër...

2. Koha e qershive

Një çift i ulur në divan.

Ajo – E pe? Qershia ka çelur lule.

Ai – Kaloj edhe një vit...

Heshtje.

Ajo – A jemi të lumtur...?

Ai – Po... *(Një çast.)* Po mërzitemi, apo jo?

Ajo – Me njëri-tjetrin?

Ai – Në përgjithësi.

Ajo mendohet.

Ajo – Mund ta ndërrojmë divanin...

Ai – Po me të vjetrin ç' do të bëjmë?

Ajo – Mund të shkojmë me pushime...

Ai – Nuk është stina.

Ajo – Të bëjmë një festë...

Ai – Për çfarë të festojmë?

Ajo *(mendohet)* – Për çeljen e luleve të qershisë!

Ai – Thuhet se japonezët e bëjnë këtë në pranverë. Ftojnë miqtë të admirojnë qershinë e tyre, pinë çaj dhe rrinë pa folur...

Ajo – Duhet të nxitojmë. Petalet e para tashmë po bien.

Ai – Edhe të miat.

Ajo – Çfarë?

Ai – Flokët. Po më bien edhe flokët mua. *(Një çast.)* Po kë do të ftonim?

Ajo – Miq.

Ai – Njerëzit nuk kanë kurrë kohë...

Ajo – Mjafton t'i lajmërojmë më parë!

Ai – I fton për një gotë dhe ata nxjerrin kalendarin. Në vend që të pish diçka, diskutojnë për një datë të mundshme. Javën tjetër të marrin në telefon që ta anulojnë dhe të caktojnë një datë tjetër... *(Një çast.)* Kur mua më pihet një gotë, e dua tani. Pas tri javësh mund të mos kem më etje. Nuk ka mbetur pikë spontaniteti!

Ajo – Ndoshta pikërisht nga frika se mos mërziten...

Ai – Do ta shohësh! S’do të ketë njeri kohë. Do të propozojnë një datë tjetër. Deri atëherë petalet e qershisë do të jenë përdhe.

Ajo – Edhe një qilim me petale është i bukur.

Ai – Sot është mot i bukur. Po pas një muaji, ç’mot do të bëjë? Përveç se të përputhësh kalendarët, duhet të kontrollosh edhe parashikimin e motit. Të ftosh miq po bëhet më e vështirë sesa të parashikosh një eklips. *(Një çast.)* Jo... Më mirë të jem i sigurt se do të mërzitem me ty tani, sesa të rrezikoj të argëtohem me një tufë njerëzish pas një muaji.

Ajo – Sa i sjellshëm...

Ai – Para ca kohësh shoku im më i ngushtë më la një mesazh. Kisha gjashtë muaj pa dëgjuar prej tij. E mora menjëherë dhe i propozova të pinim një kafe. Më tha se ishte i zënë dhe do të më telefononte për të caktuar një ditë. Akoma pres. Nuk e mora vesh kurrë pse më kishte telefonuar...

Ajo – Ndoshta ishte pak i trishtuar...?

Ai – Nuk e di nëse pas telefonatës me mua u ndie shumë më pak i vetmuar. Pas gjashtë muajsh do të më marrë përsëri dhe do të ndodhë e njëjta gjë. Këta quhen miq tani? *(Një çast.)* Edhe interneti është njësoj. Na thonë se na afron me njerëzit. Nuk i flet fqinjit, por falë tij mund të bisedosh në esperanto me kinezë. Ti njeh shumë kinezë?

Ajo – Kur isha e vogël, përpiqesha të komunikoja natën me fqinjin përballë, me kodin Mors dhe me elektrikë dore. As atëherë nuk funksiononte mirë...

Ai – Të gjithë janë të zënë deri në grykë. Ç’gjë kaq interesante mund të bëjnë, sa nuk gjejnë kurrë kohë për një gotë me shokun më të ngushtë, pa e planifikuar? Unë përpiqem të jem i lirë. Po askush tjetër nuk është. Kështu që mërzitem... Po ti, nuk mërzitesh?

Ajo – Me ty, kurrë...

Heshtje.

Ai – Po sikur ta pinim atë gotën, sidoqoftë?

Ajo – Vetëm ne të dy?

Ai – A je e lirë?

Ajo – Kur?

Ai – Tani.

Ajo – Pa problem.

Ai – Po marr gotat.

Ajo – Unë po sjell kikirikët.

Bie zilja.

Ai – Presim njeri?

Ajo – Jo. Kush mund të jetë në këtë orë? Po bëhemi gati për darkë.

Ai bën me shenjë se nuk e di.

Ai – Sa pa takt janë njerëzit. Nuk të lënë pesë minuta të qetë, as në fundjavë.

Ajo – Po shkoj të hap derën...

Ai – Thuaju se nuk jam në shtëpi.

Ajo kthehet nga ai.

Ajo – Po sikur të jetë ndonjë mik?

Ai mendohet.

Ai – Thuaji se qershia jonë japoneze është ende në lule... Dhe të vijë përsëri kur të ketë qershi.

3. Televizori i prishur

Një çift i ulur në divan. Në dhomë nuk ka asnjë mobilie tjetër. Nuk bëjnë asgjë, nuk flasin dhe vështrojnë ngultas përpara.

Ajo – Çfarë ka sonte në televizor?

Ai – Nuk e di. Pse?

Ajo – Sa për të ditur... *(Një çast.)* Vërtet nuk do të blejmë një tjetër?

Ai – Kur kishim televizor, nuk mund të rrinim pa e parë!

Ajo – Për këtë është bërë, apo jo?

Ai – Ishim bërë krejt budallenj! Nuk bënim asgjë tjetër!

Vazhdojnë të shohin ngultas përpara.

Ajo *(me ironi)* – Po tani, çfarë bëjmë?

Ai – Çfarë do të bëjmë?

Ajo – Asgjë...

Ai – Edhe kjo është më mirë sesa të shohësh televizor... *(Një çast.)* Kur kishte vetëm një kanal, edhe mund ta duroje. Po tani, me gjithë këto kanale...

Ajo *(me nostalgji)* – Kur isha e vogël, nuk kishim televizor. Shkoja ta shihja te fqinji...

Ai – Do që ta pyes fqinjin nëse mund të shkosh të shohësh televizor tek ai?

Heshtje.

Ajo – Mund të bisedonim.

Ai e sheh me shqetësim.

Ajo – Meqë s’kemi më televizor, mund ta shfrytëzojmë rastin për të biseduar.

Ai – Hë pra, fillo ti.

Ajo mendohet.

Ajo – A më do?

Ai *(i shtangur)* – Ndoshta mund ta fillonim pak më ngadalë...

Ai mendohet.

Ai – Çfarë do të hamë sonte?

Ajo – E mërkura është dita e peshkut.

Ai – Zakonisht peshku hahet të premten...

Ajo – Të premten kemi pulë.

Ai – Kjo s’është fort sipas traditës së krishterë...

Heshtje.

Ai – Çfarë peshku të marr?

Ajo – Do të shkoj unë. Më duhen edhe ca thjerrëza.

Ai – Te dyqani i ushqimeve të ngrira?

Ajo – Te okulisti... Nuk më pëlqejnë shumë ushqimet e ngrira këto kohë...

Ai – Meqë ra fjala për ngrirjen, dëgjove për atë njeriun që e kishte futur veten në frigorifer për t’u ruajtur pas vdekjes?

Ajo – Duhet të ketë qenë që më parë pak i ngrirë nga trutë. Po sikur të marr skumbri me piper?

Ai – Mos është shumë djegës?

Ajo – Është me piper.

Heshtje.

Ai – Po të më tradhtoje ndonjë ditë, do të ma thoje?

Ajo e sheh e habitur.

Ajo – Do të thuash: po të më tradhtoje ti mua, a do të doja unë të ma thoje?

Ai – Edhe këtë, po...

Ajo – Pse po më pyet?

Ai – Kot, sa për të biseduar... Meqë nuk kemi televizor...

Ajo mendohet.

Ajo – Si pret t’i përgjigjem kësaj pyetjeje?

Ai – Me po ose jo.

Ajo – Vërtet mendon se është kaq e thjeshtë?

Ai – Jo?

Ajo – Po të përgjigjem, do të thotë se e pranoj që ekziston mundësia të më tradhtosh.

Ai – E pastaj?

Ajo – Është njësoj sikur të më pyesje: po të të vrisja, a do të doje që më pas të dorëzohesha në polici, apo të përpiqesha t’i shpëtoja drejtësisë?

Ai duket se nuk e kupton lidhjen.

Ajo – Kjo do të thotë se unë po e shqyrtoj fare qetësisht mundësinë që të të vras. Kjo është pyetja e vërtetë. Tjetra është dytësore.

Ai – Megjithatë, tradhtia bashkëshortore nuk është krim.

Ajo – Tradhtia bashkëshortore ndonjëherë të çon te krimi...

Ai mendohet, paksa i shqetësuar.

Ai – Po të të tradhtoja, ti mund të më vrisje?

Ajo – Sidoqoftë, po ta bëja, me siguri do të dorëzohesha më pas në polici. Drejtësia ka qenë gjithmonë mjaft e butë me krimet e pasionit...

Heshtje.

Ajo – Pra, ti e mendon fare qetësisht mundësinë që të më tradhtosh.

Ai – Nëntëdhjetë e pesë për qind e kafshëve janë poligame. Pjesa tjetër jeton në çift vetëm sa të rrisë të vegjlit. Kjo provon se besnikëria nuk është diçka natyrore...

Ajo – Ne nuk jemi kafshë.

Ai – Megjithatë ka edhe pesë për qind kafshë monogame. Kjo nuk i bën njerëz. Pse besnikëria qenka kriter për të qenë njeri?

Ajo – Është themeli i familjes, e cila është themeli i shoqërisë.

Ai – Pra, ti më je besnike nga ndjenja e detyrës qytetare?

Heshtje.

Ajo – Kaq e rëndë të duket besnikëria?

Ai – Jo... Thjesht pyes veten nëse besnikëria ka të njëjtin kuptim për burrat dhe për gratë.

Ajo – Dhe? Pse burrat janë besnikë, sipas teje? Kur janë, sigurisht...

Ai mendohet.

Ai – Për të shmangur ndërlikimet...?

Heshtje.

Ai – Po mendoja mos do të ishte më mirë të blinim një televizor tjetër.

4. Të dyzetat

Ajo është ulur në divan. Ai hyn.

Ai – E pabesueshme! Sapo më telefonoi edhe një shok i fëmijërisë për të më ftuar në ditëlindjen e tij të dyzetë. E imagjinon dot?

Ajo – Nëse të gjithë ishit njëzet vjeç në të njëjtën kohë, nuk është fort e çuditshme që njëzet vjet më vonë të gjithë të mbushni pak a shumë dyzet.

Ai – Jo, e çuditshmja është se prej vitesh nuk kisha dëgjuar asgjë për këta njerëz... Dhe tani telefoni nuk pushon së rëni!

Heshtje.

Ajo – Do të shkosh?

Ai – Më tremb pak. Me siguri kanë ndryshuar shumë ndërkohë.

Ajo – Nga pamja, do të thuash?

Ai – Nga pamja, nga karakteri... Shpresoj të mos jenë rrënuar tepër.

Ajo (*duke u përkëdhelur*) – Po unë? Je i sigurt se nuk jam rrënuar tepër?

Ai – Me ty kam pasur kohë të mësohem pak nga pak. Por me ata, të gjithë menjëherë... Si të shohësh kthimin e të vdekurve të gjallë... Sa e çuditshme, kjo nevojë e papritur për t'u mbledhur bashkë kur i afrohesh të dyzetave.

Ajo – Quhet ditëlindje, apo jo?

Ai – Thonë se kafshët u afrohen njerëzve kur ndiejnë se po u vjen fundi. Duhet të jetë diçka e ngjashme. Një lloj instinkti i tufës. (*Një çast.*) Po atij ç'dhuratë t'i marr tani?

Ajo – Një sigurim për shpenzimet e varrimit...?

Ai – Kushton shtrenjtë, apo jo?

Ajo – Po bëj shaka... Po ti?

Ai – Edhe unë.

Ajo – Jo, dua të them: po ti, do të bësh ndonjë gjë për ditëlindjen tënde të dyzetë?

Ai – E çfarë të bëj? Ke ndonjë mënyrë për ta penguar? Sidoqoftë, të lutem, mos më përgatit ndonjë festë surprizë, dakord...? Nëse s'i kam parë këta njerëz prej njëzet vjetësh, duhet të ketë ndonjë arsye.

Heshtje.

Ai – Po ti, sa vjeç je saktësisht?

Ajo e vështron e fyer, por nuk përgjigjet.

Ajo – Ndoshta duhet t'i ftojme fqinjët për darkë ndonjë mbrëmje.

Ai – Pse?

Ajo – Pa ndonjë arsye!

Ai – Ata s’na kanë ftuar kurrë.

Ajo – Me këtë mënyrë të menduari...

Heshtje.

Ai – S’jemi të detyruar të jemi miq vetëm sepse jemi fqinjë.

Ajo – Të gjithë miqtë tanë jetojnë pesëqind kilometra larg! Është bukur të kesh miq afër shtëpisë...

Ai – Po, është praktike... Kursen shpenzimet e udhëtimit. Pra, pakëson ndotjen. Mund të thuash gati se miqësia me fqinjët është ekologjike.

Heshtje.

Ai – Po ai, ç’punë bën saktësisht?

Ajo – Nuk e di mirë. E shoh çdo mëngjes të dalë me një çantë pune. Se ku shkon, nuk e di. Po të duash, herën tjetër mund ta pyes...

Ai – Po ajo?

Ajo – Janë njerëz shumë të rezervuar...

Ai – Do të jetë darkë shumë gazmore. Nëse s’duam të dukemi tepër kureshtarë...

Ajo – Mund të flasësh për veten.

Ai – Kanë fëmijë, apo jo?

Ajo – Çdo ditë dalin tre fëmijë nga shtëpia e tyre për të shkuar në shkollë. Besoj se janë të tyre.

Ai – Ah, po... Një i vogël, një mesatar e një i madh... (*I shqetësuar.*) Do të duhet t’i ftojme edhe ata?

Ajo – Jo! Do t’u themi se është një mbrëmje vetëm për të rritur. Kështu do të ndihen më rehat.

Ai (*duke dyshuar*) – Po flet për fqinjët përballë, apo jo?

Ajo – Për fqinjët ngjitur! Ata përballë u larguan para gjashtë muajsh, pas divorcit. Nuk e pe tabelën «Shitet»?

Ai – Jo.

Ajo – Për më tepër, ata s’kishin fëmijë.

Ai – Vërtet...?

Heshtje.

Ajo – Rastësisht, mos është java kur duhet të pastrojmë shtëpinë?

Ai – Mundet. (*Psherëtin.*) Punët e shtëpisë janë çimentoja e çiftit... Fundja, një çift që jeton bashkë quhet edhe një familje. Kur bëhen tre, quhet trekëndësh dashurie.

Ajo – Tre veta mund të jenë edhe një çift me një fëmijë...

Ai – Secili me fantazitë e veta.

Heshtje.

Ajo – Pra?

Ai – Mendon vërtet se mund ta përballojmë një fëmijë tani?

Ajo – Nuk është çështje parash, ti e di... Dhe nuk jemi edhe aq të varfër...

Ai – Do të bëhemi, po të kemi një tufë fëmijësh...! Shiko ç'ndodh në vende ku lindshmëria është shumë e lartë... Kam lexuar dikur një libër ku thuhej se disa vende të Afrikës s'kishin aspak të ardhme. Që atëherë nuk është përmirësuar gjë... Tani askush nuk beson më se Afrika do të shkojë gjëkund... Përveçse nga lëvizja e kontinenteve... Sa më shumë fëmijë bëjnë njerëzit, aq më të varfër bëhen...

Ajo – Je i sigurt që nuk ndodh e kundërta?

Ai – Gjithsesi, nëse të varfrit nuk do të bënin fëmijë, pas një brezi të gjithë do të ishin të pasur... Shiko Kinën. Për vite të tëra atje lejohej vetëm një fëmijë për familje. Dhe ekonomia u zhvillua...

Ajo – Atëherë le të fillojmë duke bërë një...

Ai – Po kur do të merreshim me atë fëmijë? Nuk kemi kohë as të fshijmë dyshtemenë!

Ajo – Do të merrnim një pastruese.

Ai – Ku do ta vendosnim foshnjën?

Ajo – Ti mund ta zhvendosësh zyrën tënde poshtë.

Ai – Bukur fillon... Po ti? Ke ndërmend të lësh punën?

Ajo – Do të marrim një dado.

Ai – Përveç pastrueses? Këtu nuk kemi më një shtëpi me tre veta, por një ndërmarrje të vogël! Nuk jam i sigurt se kam shpirt sipërmarrësi...

Heshtje.

Ai – Nuk do të dalim më në mbrëmje.

Ajo – Do të marrim një kujdestare fëmijësh.

Ai – Nuk e kisha kuptuar kurrë sa ndikim të drejtpërdrejtë ka lindshmëria te punësimi.

Ajo – Dhe te konsumi...

Ai – Pelena, ushqim për foshnjën, lodra, vizita te mjeku...

Ajo – Makinë e re...

Ai – Më në fund, ke të drejtë. Besoj se ky fëmijë mund ta nxjerrë gjithë vendin nga kriza...

5. Përkufizimi i dashurisë (me përjashtim)

Ai (*duke iu drejtuar një gruaje të imagjinuar*) – Sa kohë kemi që njihemi? Të paktën njëzet vjet, apo jo? (*Heshtje.*) Po pse nuk kemi fjetur kurrë bashkë? Vërtet, shkojmë shumë mirë me njëri-tjetrin... Madje mund të ishim martuar! Është qesharake, të shoh pak si ish-të dashurën time. Ndonëse nuk kemi dalë kurrë bashkë... Një herë ishim fare pranë, të kujtohet? Më dhe të pi. Ose ndoshta të dhashë unë ty. Përfunduam në shtëpinë tënde, të dehur tapë. Qeshëm si të marrë gjithë natën, por harruam të bënim dashuri. Ndoshta pikërisht sepse kuptohemi tepër mirë. Do të na mungonte pak kripa. Me kalimin e kohës do të mërziteshim. Vërtet, qeshim shumë bashkë, por... Nuk e përfytyroj dot veten duke bërë dashuri me një vajzë që ia plas gazit. Epo, ka të qeshur e të qeshur. Mund ta bëj një vajzë të qeshë që të fle me të. Por të fle me një vajzë që më bën mua për të qeshur...! Jo, po të flija me ty, do të më dukej sikur po flija me një shok. Me një shoqe, po të pëlqen më shumë. Pastaj mua nuk më pëlqejnë biondet. E di, ti nuk je bionde. Por ishe kur të njoha... Nga ta dija unë se nuk ishte ngjyra jote e natyrshme! Ja nga ç'gjëra varet gjithçka! Nuk është se nuk më pëlqejnë biondet, por... Varet. Duhet të ketë qenë ngjyra. Për mua ti ishe ca si tepër bionde. Vajzat shumë bionde, nuk e di, më ngjallin pak neveri. Nga ana fizike. Nuk e di pse... Ndoshta ka lidhje me lëkurën. Tani është tepër vonë. Unë do të të përfytyroj gjithmonë si një bionde që i ka lyer flokët ngjyrë kafe. Dhe, në të vërtetë, as brune nuk je... As gështenjë nuk është. Nuk di si ta quaj atë ngjyrë... As bionde, as brune. Nuk po them se nuk më pëlqen, kupton? Fundja, ty të dëshirojnë të gjithë burrat. Zakonisht kjo të nxit... Po këtë herë, jo. Jo, nuk arrij ta përkufizoj saktësisht pse nuk kam dashur kurrë të fle me ty... Ndoshta kjo është dashuria... Dua të them, ajo «diçka e papërcaktueshme» që të bën të duash të flesh me dikë, ose edhe më tepër, nëse përputheni. Ja, e zbuluam ç'është dashuria! Duke përjashtuar gjithçka tjetër... Tani, pse u martova me gruan time dhe jo me ty ose me një tjetër, kjo është çështje tjetër... E para, asaj i pëlqej. Ishte më e lehtë. Po të mos i kisha pëlqyer, a do të kisha këmbëngulur...? Dhe po të kisha këmbëngulur, a do t'i kisha pëlqyer atëherë...? Nuk do ta marrim vesh kurrë. Dashuria e ndërsjellë është më e thjeshtë, por më pak... Si ta them...? Fitorja pa rrezik nuk të jep shumë lavdi. Madje pyes veten se çfarë ka parë ajo te unë. Ke ndonjë ide ti...? Mund ta pyes, do të më thuash, por... Po sikur të ma kthejë pyetjen? Nganjëherë ka tema që është më mirë të mos i prekësh. Pak mister në çift nuk bën keq. Por as nuk duhet ta teprosh. Dikur dola me një vajzë. Pas një viti më la. E pyeta pse. M'u përgjigj se mërzitej në shtrat me mua. Një vit i tërë! Edhe heshtja e ka një kufi... Po atëherë, pse kishte dalë me mua për një vit? As që m'u kujtua ta pyes... Duhet të ketë pasur ndonjë arsye! Ose më ka gënjyer. Dua të them, për aftësitë e mia në shtrat... Për t'u hakmarrë... Nuk e them ngaqë më preku krenarinë mashkullore, kupton? Vetëm u habita pak. Në të vërtetë, kam reputacion të mirë në shtrat. Po ti? Jo, dua të them: po ti, vërtet nuk do të më thuash pse nuk ke dashur kurrë të dilje me mua? (*I shqetësuar.*) Nuk je e detyruar të përgjigjesh, kupton?

6. Ritakimi

Ajo hyn, me një buzëqeshje të madhe.

Ajo (*e lumtur*) – Më njeh?

Ai (*kthehet i zënë ngushtë*) – Jo.

Ajo (*me nënkuptim*) – Kanë kaluar disa vjet, po prapë...

Ai – Ah po, ndoshta...

Ajo (*paksa e fyer*) – Ndoshta?

Ai – Po, po, tani po më kujtohet... Si je?

Ajo – Mirë. Po ti ç' dreqin bën këtu?

Ai – Asgjë, po rri. Po ti?

Ajo (*e shqetësuar*) – Kaq shumë kam ndryshuar?

Ai – Jo, pse?

Ajo – Pak më parë nuk dukej sikur më njihje.

Ai – Më fal, thjesht nuk e prisja të të shihja përsëri.

Ajo – Sidoqoftë, ti nuk ke ndryshuar fare!

Ai – Faleminderit...

Ajo – Hë, ç'bëhet me ty?

Ai – Eh, njësoj si gjithmonë...

Ajo – Po aq llafazan sa dikur, apo jo?

Ai nuk di ç'të thotë.

Ajo – Ke kohë që je kthyer?

Ai – Nga ku?

Ajo – Po nga atje, pra!

Ai – Ah, ë... Po. Domethënë, jo.

I buzëqeshin njëri-tjetrit me siklet.

Ajo (*e emocionuar*) – M'u bë qejfi që të pashë përsëri.

Ai (*i zënë ngushtë*) – Edhe mua...

Ajo (*me nënkuptim*) – Duhet të iki tani, po më presin.

Pas një ngurrimi.

Ajo – Do të përqafohemi?

Ai – Në rregull...

Ajo e zë në befasi dhe e puth gjatë në buzë.

Ajo (me trishtim të tepruar) – Ndoshta shihemi përsëri ndonjëherë.

Ai (i hutuar) – Ndoshta, po...

Ajo – Mirupafshim, Pol!

Ajo largohet prej tij me lot në sy.

Ai – Po, mirupafshim.

Ajo ikën. I përshëndesin njëri-tjetrit me dorë. Ai mbetet vetëm.

Ai (i shtangur) – Pol?

7. Art me shije

Një çift vështron diçka të padukshme të varur në një mur të padukshëm.

Ai – Është Dalí, apo jo?

Ajo – Jo, është...

Ajo afrohet dhe, duke u përkulur, lexon emrin e piktorit poshtë tablosë.

Ajo – Pikaso.

Ai – Ah, po...

E admirojnë gjatë tablonë, pastaj kalojnë te një tjetër.

Ajo (me lojë) – Do të përpiqesh ta gjesh?

Ai – Po deshe...

Ai e vështron tablonë me kujdes.

Ai – Miró?

Ajo – Ke filluar të mos shohësh mirë. Duhet të mendosh për syze me dy vatra...

Ai – Milo?

Ajo – Milo! Do të thuash Millet?

Ai – Ah, po! Gjithmonë i ngatërroj. «Engjëllëzimi» i Milletit dhe «Venusi i Milos».

Kalojnë te një tjetër tablo.

Ai – Tani ti!

Ajo e vështron me vëmendje.

Ajo – Manet...?

Ai lexon emrin poshtë tablosë.

Ai (e korrigjon) – Monet!

Ajo – Oh...! Pothuajse njësoj, apo jo?

Kalojnë te një tjetër tablo.

Ajo (me shumë seriozitet) – Ja, një Bekon...

Ai e vështron i shtangur, pastaj shohin të dy tablonë.

Ajo – Është i mrekullueshëm, apo jo?

Ai – Po, është...

Ajo – Është një Bekon.

Ai – Po... Unë mendova për proshutën.

Heshtje.

Ajo (*e menduar*) – Gjithmonë pyes veten...

Ai – Për çfarë?

Ajo – Po të mos e dija se ishte Bekon, a do të më dukej po aq i mirë?

Ai e sheh pa kuptuar.

Ajo – Po të mos e dija që këto tablo vlejné miliarda! Mendo sikur të mos kishe dëgjuar kurrë për «Mona Lizën». E gjen rastësisht në një treg sendesh të përdorura. Shitet për pesëqind euro. A mund të thuash sinqerisht se do ta varje mbi oxhak, atë gruan me buzëqeshjen e saj idiote?

Ai mendohet.

Ai – Sidoqoftë, ne nuk kemi oxhak...

Ajo – Jo, duhet të jemi të sinqertë. Sado muze të kemi vizituar, sado ekspozita të kemi parë, a do të dinim vërtet ta dallonim një pikturë pa vlerë nga një kryevepër...?

Ai – Nuk do ta mësojmë kurrë. Në muze shohim vetëm kryevepra. Dhe ky është gabim. Çdo muze duhet të ketë një sallë ku të ekspozohen vetëm piktura të këqija. Si një provë me placebo, e kupton? Që të kontrollojmë nëse tablotë e tjera janë vërtet të bukura apo na duken të bukura vetëm sepse na kanë thënë se janë.

Ajo – Oh... Fundja muzetë janë si kishat, apo jo? Shkon sidomos për atmosferën.

Ai – Për fat të mirë, s'ke pse të besosh që të marrësh pjesë në rite... Është si dashuria...

Ajo e sheh pa qenë e sigurt se e kuptoi.

Ai – Jo, dua të them, është si martesë... Shiko ne të dy... U martuam në kishë... Edhe pse nuk besojmë fort te Zoti...

Heshtje.

Ajo – Të kujtohet takimi ynë i parë? Më çove në një muze të Pikasos...

Ai (*me nostalgji*) – Ah, po...

Ajo – Ishim kaq të emocionuar... Vetëm në gjysmë të vizitës kuptuam se kishim hyrë në muzeun e historisë së qytetit...

Ai – Po... Ndodheshin pranë njëri-tjetrit...

Ajo (*e argëtuar*) – Po filloja të pyesja veten pse po zgjaste kaq shumë pjesa paraprake...

Ai – Pjesa paraprake...?

Ajo – E kisha fjalën, ë... pikturat e hershme të Pikasos...

Ai – Ah, po...

Heshtje. Fillojnë të largohen.

Ajo – Ke dëgjuar për atë artistin që pikturon nën det?

Ai nuk kupton mirë.

Ajo – Vesh kostum zhytjeje, vendos kavaletin në fund të detit dhe pikturon koralet.

Ai – Piktura të Korosë?

8. Zhdukja

Një çift i ulur në divan. Nuk flasin dhe nuk e shohin njëri-tjetrin. Duken të mërzhitur. Ai fillon të kërkojë diçka, por nuk e gjen.

Ai – Mos e ke parë telekomandën? Është zhdukur...

Ajo e sheh e habitur.

Ajo – Por... ne nuk kemi më televizor!

Ai – Ah, po, vërtet...

Heshtje.

Ai – Ç'do të bëje po të zhdukesha unë?

Ajo e vështron e shtangur.

Ajo – Si telekomanda?

Ai – Jo, jo si telekomanda! Po të zhdukesha unë, e kupton ç'dua të them...

Ajo – Nuk ndihesh mirë?

Ai – Po, po, mirë jam. Është thjesht një supozim.

Ajo – S'ke ndonjë supozim më të gëzueshëm?

Ai – Jam më i madh se ti. Me siguri do të iki i pari.

Ajo – Kemi vetëm tre vjet diferencë...

Ai – Gratë jetojnë më gjatë se burrat! Pastaj mund të pësoj aksident. Infarkt. Kancer.

Ajo – Edhe unë!

Ai – Po, por unë e bëra pyetjen i pari.

Ajo – Nuk e di. Do të mendoj kur të vijë koha.

Ai – Më mirë t'i parandalosh gjërat...

Ajo e sheh pa kuptuar.

Ai – Dua të them, më mirë të përgatitesh për to.

Heshtje.

Ai – Sidoqoftë, po të paralajmëroj: unë dua të më djegin pas vdekjes.

Ajo – Pse po ma thua tani?

Ai – Po kur të ta them, pasi të kem vdekur? (*Një çast.*) Kjo është frika ime më e madhe: të më varrosin të gjallë. Ti nuk ke frikë?

Ajo – Nuk besoj se ndodh shpesh.

Ai – Mjafton një herë.

Ajo – Po të të djegin të gjallë, kjo nuk të tremb?

Ai e sheh i shqetësuar.

Ai – Këtë s’e kisha menduar... *(Një çast.)* Mendon se ka jetë pas vdekjes?

Ajo – A është vërtet diçka që duhet ta dëshirojmë...?

Ai – Nga ana financiare nuk do të kishe asnjë shqetësim, ta dish...

Ajo *(e habitur)* – Po të kishte jetë pas vdekjes, do të thuash?

Ai – Po të vdisja unë!

Ajo – Ah, po... Nuk isha e shqetësuar.

Heshtje.

Ai – Nuk do të të mbaja mëri po të martoheshe përsëri.

Ajo – Faleminderit.

Ai – Në fund të fundit, s’është e thënë të martoheni.

Ajo – Kush, ne?

Ai – Ti dhe ai. Burri me të cilin do të lidheshe. Më mirë të ruash pavarësinë.

Ajo – Çfarë pavarësie?

Ai – Është e çuditshme, por e kam të vështirë të të përfytyroj me një burrë tjetër...

Ajo *(e fyer)* – Mendon se askush nuk do të më donte?

Ai – Jo, jo. Pikërisht. Në fakt, besoj se do të bëhesha xheloz.

Ajo – Kur të jesh i vdekur, do të jesh xheloz?

Ai – Po...

Ajo – Po sikur të vdisja unë para teje?

Ai *(duke iu shmangur përgjigjes)* – Këtë ma bëre papritur. *(Një çast.)* Po të lidhesha me dikë tjetër, do të më mbaje mëri?

Ajo – Nuk do të isha këtu për ta parë.

Ai – Por do të ishe xheloze...?

Ajo e vështron me dyshim, por nuk përgjigjet.

Ai – Me kë do të më përfytyroje?

Ajo – Po më kërkon të të prezantoj me ndonjë shoqe, për çdo rast?

Ai – Epo, fëmijët kanë ndrikulla e kumbarë... Edhe politikanët kanë zëvendës. Nëse njëri vdes apo jep dorëheqjen, dikush tjetër zë vendin e tij menjëherë. Është parashikuar...

Ajo – Po... Edhe makinat kanë gomë rezervë. Në rast shpimi... *(E shqetësuar.)* Mos po më thua se ke gjetur tashmë një zëvendëse për mua...?

Ai – Epo, nuk është edhe aq e lehtë, e di?

Heshtje.

Ai – E mira e bigamisë është se, kur të vdesë njëra, mbetesh vetëm gjysmë i ve.

Ajo e vështron e tronditur.

Ajo – Po...

9. Gazeta sportive

Ajo lexon një revistë mode. Ai po mërzitet; ngurron, pastaj hap një gazetë sportive. Ajo e vëren dhe duket e habitur.

Ajo – Që kur blen ti gazeta sportive?

Ai (*si i zënë në faj*) – Pse të mos blej gazetë sportive?

Ajo (*mosbesuese*) – Dhe... ke ndërmend ta lexosh?

Ai – Thjesht po e shfletoj... Për të parë...

Ajo – Për të parë çfarë?

Ai – Nuk e di. Të gjithë burrat lexojnë gazeta të tilla në transportin publik. Doja të dija çfarë ka aq interesante në to...

Ajo – E gjete?

Ai – Jo...

Ajo duket e dëshpëruar.

Ajo – Të intereson sporti?

Ai – Shumë pak...

Ajo – Atëherë s'është çudi që nuk e kupton pse lexohet gazeta sportive...

Ai e lë gazetën mënjanë.

Ai – Po mirë... Të interesohesh për sportin është një gjë. Por të kesh çdo mëngjes nevojën e papërmbajtshme të mësosh nëse Madridi e mundi Barcelonën tre me dy apo dolën barazim... (*Një çast.*) Unë as nuk i njoh lojtarët...

Ajo – Është futboll, jo çështje jete a vdekje...

Ai (*i habitur*) – Po ti nga e di?

Ajo – I lexoj lajmet, ç'mendon ti?

Ai – Edhe lajmet e sportit?

Ajo – Jo vetëm ato. Sot, për shembull, kishte edhe një artikull për martesat mes personave të së njëjtës gjini.

Ai – Ah, po...

Heshtje. Ajo kthehet te revista e saj.

Ai – Ti çfarë mendon?

Ajo – Oh, unë nuk marr shumë vesh nga futblli...

Ai – Për martesat mes personave të së njëjtës gjini!

Ajo – Ah... Pyes veten nëse kjo është vërtet zgjidhja...

Ai – Për kë?

Ajo (*e habitur*) – Po për homoseksualët!

Ai zhytet përsëri në gazetën sportive. Ajo fillon të shqetësohet seriozisht.

Ajo – Po pse të ka hyrë papritur në kokë të kuptosh se përse burrat lexojnë gazeta sportive?

Ai – Ndoshta kam nevojë të ndihem i sigurt për burrërinë time...

Ajo – Epo, ke zgjedhur mënyrën e gabuar!

Ai – Faleminderit...

Ajo (*për ta ngushëlluar*) – Dëgjo, mund të jesh burrë edhe pa lexuar gazetë sportive!

Ai – Mendon...?

Ajo mendohet.

Ajo – Nuk e di... Do që të të bëj abonim në një revistë makinash?

Ai e sheh, duke pyetur veten mos po tallet me të. Ajo kthehet te revista e saj.

Ai – Po ti?

Ajo – Çfarë unë?

Ai – Çfarë të tërheq te revista e modës?

Ajo e sheh.

Ajo – Edhe ti e lexon...

Ai – Po, eh... Vetëm për të qeshur pak...

Ajo – Unë nuk e lexoj gazetën sportive... As për të qeshur pak...

Ai (*i trazuar*) – Mendon se jam femëror, apo jo?

Ajo – Jo, ç'është kjo... Pothuajse të gjithë burrat i lexojnë revistat e grave të tyre. Kjo dihet. Pse mendon se në revistat e modës ka reklama makinash?

Ai (*i menduar*) – Është e vërtetë që në gazetatat sportive nuk sheh shumë reklama lavatriçesh.

Ajo – E megjithatë futbolli të bën pis... Shiko sa futbollistë dalin në reklamat e detergjenteve.

Ajo rifillon të lexojë. Ai vazhdon të duket i shqetësuar. Ajo e vëren.

Ajo – Ka ndonjë gjë tjetër që të mundon?

Ai – Jo, thjesht po mendoja për dallimin mes burrave dhe grave...

Ajo – Po...

Ai – Merr veshjet, për shembull... Pantallonat nuk janë më vetëm për burra, por fundi vazhdon të jetë vetëm për gratë.

Ajo e vështron pa besuar.

Ai – Edhe me ngjyrat është njësoj. Ju mund të vishni gri ose rozë. Neve na lejohet vetëm grija. Ose kafja... *(Një çast.)* Na qortoni që nuk na pëlqejnë pazaret. Po a e kuptoni sa i trishtueshëm është një dyqan këpucësh për burra?

Ajo duket e shqetësuar.

Ajo – Do të doje të vishje një minifund rozë me taka të holla?

Ai – Jo, moj! Është thjesht një vëzhgim... Ju keni marrë më të mirat nga privilegjet tona mashkullore dhe ne s'kemi marrë asgjë në këmbim. *(E hap me inat gazetën sportive.)* Fatmirësisht na ka mbetur gazeta sportive.

10. Ku shkojmë kur vdesim?

Janë ulur në divan.

Ai – Erdhi posta?

Ajo – Pret ndonjë letër?

Ai – Jo veçanërisht... Por sa herë hap kutinë postare, shpresoj për një mrekulli. Të më lajmërojnë se kam fituar një konkurs ku nuk kam marrë pjesë. Se një teze plakë e pasur, për ekzistencën e së cilës s'kisha dëgjuar kurrë, ka vdekur pa lënë trashëgimtarë. Se më kanë dhënë paraprakisht çmimin Nobel për veprën që do të shkruaj në të ardhmen... Çdo ditë, kur hap kutinë, ndihem si një fëmijë përpara pemës së Krishtlindjes.

Ajo – E vërtetë... Kur rritemi, nuk besojmë më te Babagjyshi, por vazhdojmë të besojmë te postieri. Madje kanë gjëra të përbashkëta... Të dy mbajnë uniformë. Të dy vijnë me thasë. Të dy lënë pako-surpriza dhe as njërin, as tjetrin nuk e shohim kurrë...

Ai – Postierin e shohim pikërisht gjatë festave, kur vjen për bakshishin e fundvitit... Nuk i duroj dot Krishtlindjet. Çdo vit vdekja duket pak më afër... Dhe në kutinë postare ka gjithnjë e më shumë njoftime mortore... Pse e pres postierin si shpëtimtar, këtë s'e di... Fundja, babai i Shpëtimtarit mund të ketë qenë postieri, apo jo? Sepse ajo historia e ngjizjes së mrekullueshme... Mos të besojmë çdo përrallë, tani...!

Ajo – Që të marrësh letra, duhet të shkruash letra. Shumica e njerëzve marrin vetëm përgjigje. Nëse ti nuk shkruan kurrë, mos u habit që nuk të shkruan askush. Besoj se nuk kam marrë kurrë asnjë letër nga ti...

Ai (*me ironi*) – Do që t'i shkruajmë njëri-tjetrit herë pas here?

Ajo e sheh, e pavendosur.

Ai – Çfarë do t'i thoshim njëri-tjetrit? Do të më dukej sikur po i shkruaja vetes. Në fakt, kur shkruajmë, pak a shumë vetes i shkruajmë, apo jo? Ka njerëz të cilëve u dërgon letra pa fund... Dhe kur takohesh me ta, zbulon se nuk ke ç't'u thuash. Jo, të shkruarit ka diçka vetëkënaqëse...

Ajo i hedh vetes një gotë dhe ndez një cigare.

Ai – Ti pi duhan tani?

Ajo (*e habitur*) – Po... Prej nja njëzet vjetësh. Nuk e kishe vënë re?

Një çast.

Ai – E dije që çdo cigare ta shkurton jetën me dhjetë minuta? (*Ajo nuk përgjigjet.*) Sa cigare pi në ditë?

Ajo (*me ironi*) – Sipas llogarive të mia, duhej të kisha vdekur gjashtë muaj më parë. Nuk e kuptoj...

Heshtje.

Ai – Edhe celulari është njësoj, apo jo? Nuk i bën mirë shëndetit. Thuhet se po fole më shumë se pesëmbëdhjetë minuta në ditë, tumori është i sigurt. Më mirë të mos e kalosh kufirin e paketës... *(Një çast.)* Meqë ra fjala, e di çfarë më pyeti vajza jote sot në mëngjes, ndërsa po laja dhëmbët?

Ajo – Jo.

Ai – Ku shkojmë kur vdesim...?

Ajo – Çfarë i the?

Ai – Si mendon?

Ajo – Nuk e di.

Ai – Po. Pikërisht këtë i thashë edhe unë.

Ajo – Dhe pastaj?

Ai – Më tha: «Po, babi, kur vdesim, shkojmë në varreza!»

Ajo – Po pastaj?

Ai – Pastaj shkoj të hante drithërat e mëngjesit. Dukej shumë e kënaqur që më kishte mësuar diçka. Dhe pak e habitur që në moshën time ende nuk e dija... *(Një çast.)* E pabesueshme, apo jo?

Ajo – Që të bëri një pyetje të tillë?

Ai – Jo, që fëmijët janë të aftë të pranojnë përgjigje të thjeshta për pyetje të thjeshta. Një profesor filozofie do të kishte folur për metafizikë, imanencë, transcendencë dhe dreqi e di çfarë tjetër... Për Zotin, në rastin më të keq. Fëmijët janë shumë më praktikë. Fundja, ata lindin ateistë.

Ajo – Por besojnë te Babagjyshi.

Ai – Po... Sepse prindërit u thonë se ekziston dhe se do t'u sjellë dhurata. Përndryshe nuk do ta shpiknin vetë. Po të të thoshin se një bamirës i panjohur do të të dërgonte çdo vit një shpërblim për festa, nuk do të nxitoje ta vije në dyshim ekzistencën e tij. *(Një çast.)* Por Zoti nuk na ka sjellë kurrë dhurata për Krishtlindje. Megjithatë ka të rritur që vazhdojnë të besojnë tek ai... Ti beson?

Ajo – Te Babagjyshi?

Heshtje.

Ai – E pabesueshme është edhe që mendimi se një ditë do të përfundojë nën dhe nuk e tremb fare. Neve na tmerron pak... Pse ajo s'ka frikë? *(Një çast.)* Sonte duhet ta pyes ç'kupton saktësisht me «kur vdesim, shkojmë në varreza»... *(Një çast.)* Ti ç'kupton me këtë?

Ajo e sheh e habitur.

Ai – Jo, dua të them, ç'mendon ti se kupton ajo?

Ajo – Epo... Pikërisht këtë.

Ai – Çfarë, këtë?

Ajo – Kur vdesim, shkojmë në varreza.

Ai e sheh i shtangur.

Ai – Pra edhe ti beson kështu?

Ajo – Pse, ti nuk beson?

Ai – Po... Dua të them...

Ai ia plas të qeshurit.

Ai – Prit, mos më thuaj se edhe për ty është kaq e thjeshtë!

Ajo – Epo... Në njëfarë mënyre, po.

Ai e sheh me një buzëqeshje tallëse.

Ajo – Nuk e di. Pak më parë të dukej e mrekullueshme të mos e vrasësh mendjen kot. Të kënaqesh me përgjigje të thjeshta për pyetje të thjeshta.

Ai – Po, por... ti nuk je pesë vjeçe!

Ajo – Mirë pra, tani po të pyes unë: ku shkojmë kur vdesim?

Ai mbetet i papërgatitur.

Ai – Epo... Nuk është aq e thjeshtë, apo jo?

Ajo – Dhe...?

Ai – Nuk e di, është... është çështja e subjektit...

Ajo e vështron, duke pritur shpjegime.

Ajo – Çështja e subjektit...? Do të thuash subjekti i çështjes?

Ai nuk di nga t'ia mbajë.

Ai (*i menduar*) – Ku shkojmë kur vdesim? (*Ngre supet.*) Askund.

Ajo – Epo, diku po...

Ai – Po, po deshe.

Ajo – Edhe po të mos dua...

Ai – Jo, por... Shkojmë në varreza, shkojmë në varreza...! Nuk do të thotë asgjë! Në varreza mund të shkosh edhe i gjallë, të bësh një shëtitje, të largohesh e pastaj të shkosh të hash kuskus. Ç'do të thotë «të shkosh në varreza»? Pastaj mund të vdesësh fare mirë dhe të mos shkosh në varreza. Apo jo? Nëse nuk gjendet trupi! Në atë rast, nuk mund të thuash: kur vdesim, shkojmë në varreza. E sheh që nuk është aq e thjeshtë?

Ajo – Mirë... Po nëse vajza të bën përsëri të njëjtën pyetje, ç'do t'i thuash?

Ai – Nuk e di... (*Mendohet.*) Do t'i them... Kur vdesim, zakonisht shkojmë në varreza. Nëse gjendet trupi... Kur jemi gjallë, mund të shkojmë gjithashtu në varreza... Por kur vdesim, është përfundimtare.

Ajo (*i zë lemza*) – Hëk...

11. Stina e shirave

Ai është aty, ende gjysmë i përgjumur. Ajo hyn plot energji.

Ajo (*duke treguar sallën*) – E pe? U kthyen!

Ai – Kush? Spektatorët?

Ajo – Po, sigurisht. Jo pushtuesit nga hapësira!

Ai e sheh i lodhur.

Ajo – Sa energji kam sot në mëngjes... Kam fjetur për mrekulli!

Ai – Mirë për ty...

Ajo – Ka ditë të tilla... Duhet të jem ngritur me këmbën e mbarë.

Ai – Mmm...

Ajo – Kam një uri të tmerrshme! Po ti?

Ai – Jo...

Ajo – Ndihehem sikur kam marrë amfetamina. Duhet të jetë pranvera. Ty s'të bën kështu?

Ai – Nuk e di... S'kam marrë ndonjëherë amfetamina...

Ajo – Mua më mjafton një rreze dielli dhe gjithçka më duket e mrekullueshme.

Ai – Lum ti.

Ajo – Duhej të kisha lindur në një vend ku bën mot i mirë gjithë vitin.

Ai – Ka ndonjë vend të tillë?

Ajo – Në tropik!

Ai – Atje ka stinë shirash.

Ajo – Ah, po...

Ai – Zgjat gjashtë muaj.

Ajo – Kaq shumë!

Ai (*duke treguar spektatorët*) – Pse mendon se të gjithë shkojnë në plazh në gusht? Në tropik, moti i mirë është gjatë dimrit. Në verë moti bëhet i tmerrshëm.

Ajo – Të paktën ka mot të bukur gjysmën e vitit dhe e di se kur. Është më e organizuar se këtu. Atje nuk pyet veten çdo mëngjes nëse duhet të marrësh çadrën. Dhe kur e merr, e di se do të të duhet për gjashtë muaj.

Ai – Në Antarktidë është njësoj. Viti ndahet më dysh. Në verë është ditë, në dimër është natë.

Ajo – Mund të flesh gjithë dimrin, si arinjtë polarë.

Ai – Po... Por tani, me shkrirjen e akujve... Shtrihesh për të fjetur në fund të tetorit dhe zgjohesh më një prill, duke pluskuar mbi një ajsberg pranë ishujve Kanarie...

Ajo psherëtin.

Ajo – Po një vend ku vera zgjat 365 ditë, ndërsa dimri ndahet mes 365 netëve, nuk ka? Nuk na duhet mot i mirë natën. Ne flemë.

Ai – Nuk ekziston.

Ajo – Duhej të kisha lindur në një planet tjetër.

Ai – Ndonjëherë pyes veten mos ka ndodhur pikërisht kështu...

Një çast. Vështrojnë horizontin.

Ajo – Po vrenjtet, apo jo?

Ai – Mendon...?

Ajo – Shiko ato retë e mëdha atje. Era po i sjell këtej.

Ai – Jetojmë në një zonë me klimë të butë... Në gjuhën e meteorologëve kjo do të thotë se gjithmonë mund të ndodhë më e keqja. Madje ka shumë gjasa të ndodhë së shpejti.

Ajo – Meteorologët... E dëgjove shpikjen e tyre të fundit? Nuk u mjafton më të flasin për gradë Celsius apo Fahrenheit, tani flasin për «temperaturën që ndiejmë»... Po e ndien kush? Njerëz si unë, që kemi gjithmonë ftohtë, apo ata që nuk kanë kurrë? Ata që harruan të marrin një triko, apo ata që veshin rroba termike? Do të doja ta shihja termometrin që e mat këtë temperaturë të ndier...

Ai – Njësoj si sondazhet për gjendjen shpirtërore të njerëzve... Thuhet se këtë javë kemi humbur edhe dy pikë optimizmi.

Ajo – Sa më dëshpëron kjo.

Ai – Ja, filloi shiu.

Ajo – Më mirë të mos e shoh... Dëgjo, po marr nënën në telefon për të pyetur nëse ka diell atje ku jeton ajo.

Ai – Çfarë të thashë?

Ajo – Çfarë?

Ai imiton E.T.-në, duke drejtuar gishtin nga qielli.

Ai – E.T. telefonon në shtëpi...

12. Punë e vogël

Ajo lexon. Ai vështron ngultas përpara, në zbrazëti. Ajo e vëren.

Ajo (*e habitur*) – Çfarë po sheh ashtu?

Ai – Televizorin...

Ajo – Ne nuk kemi më televizor!

Ai (*psherëtin*) – E di, por... Është sikur të më kishin prerë të dyja këmbët dhe ende të ndieja mizëri në shputa...

Ajo hap sytë e habitur, pastaj i kthehet librit, por pas pak ndërton mendje.

Ajo – Meqë ra fjala, sot më telefonoi dikush në celular dhe kërkoi ty...

Ai – Ah, po, më fal, harrova fare të të lajmëroja. E lashë numrin tënd në sekretarinë telefonike të zyrës, që të mund të më gjejnë gjatë pushimeve...

Ajo – Pushimeve? Po ne nisim pushimet pas një jave!

Ai – Epo... Kështu e kanë që tani.

Ajo (*e shastisur*) – Numrin e celularit tim! Dhe ndërkohë, për një javë, do të më telefonojnë klientët e tu?

Ai – Nuk e di... Thuaju të më telefonojnë prapë gjatë pushimeve...

Ajo – Nuk do të ishte më e lehtë të blije një celular?

Ai – Celular? Pfff... Kur dal, dua pak qetësi. Nuk dua të më bien në qafë gjithë kohën...

Ajo – Preferon që telefonatat e punës tënde t'i marr unë? Isha në mes të një mbledhjeje me mësuesit kur një burrë më telefonoi për të pyetur se kur... domethënë kur do t'ia dorëzoje artikullin me titull «A duhet të ndalohen tangat në shkollë?» Mendon se mua nuk më shqetëson kjo?

Ai – Ti nuk e fik celularin gjatë mbledhjeve me mësuesit?

Ajo (*me ironi*) – Më fal, e kisha harruar... Dëgjo, celulari është diçka shumë personale. Nuk i jepet tjetrit. As mes burrit dhe gruas. Nuk e di... Është si furça e dhëmbëve!

Ai – Furça e dhëmbëve? Kjo po që është e fortë... Nëse do ta përdorësh furçën time të dhëmbëve gjatë pushimeve, për mua s'ka problem...

Ajo – Kompjuteri, po deshe! Ti do të ma jepje kompjuterin tënd po të mos kisha timin?

Heshtja e tij flet vetë.

Ajo – Po pas pushimeve?

Ai bën sikur nuk kupton.

Ajo – Do të vazhdoj të marr telefonata për ty! Mirë që nuk ke asgjë për të fshehur...

Ai – Pas pushimeve do të them që më humbi ai telefoni i mallkuar. Ose që ma vodhën! Vjedhjet e celularëve janë shumë të zakonshme.

Ajo – Shumë bukur! Kështu, po më telefonuan prapë, do të më quajnë hajdute... Të kujtoj se ai telefon është imi!

Ai – Nëse e ke kaq për zemër, ma lër mua celularin tënd. Ti bli një tjetër...

Ajo – Shumë bukur! Dhe pastaj njerëzit që duan të më telefonojnë mua, do të të gjejnë ty...

Ai – Do t'u jap numrin tënd të ri dhe mbaroi puna...

Ajo – Ke të drejtë. Është shumë më e thjeshtë sesa të blesh që në fillim një celular për veten. *(Një çast, dyshuese.)* Mos vallë për të mos u lodhur e ke pushtuar celularin tim...?

Ai ngre supet, pa shumë sinjeritet. Heshtje.

Ai – E di si më thirri sot kasapi?

Duket qartë se ajo nuk e ka idenë.

Ai – «Zotëria i vogël»... *(Imiton kasapin.)* «Çfarë dëshiron zotëria i vogël?» Është hera e parë që më thërret kështu...

Ajo – Mmm... Po, si kur i thonë një gruaje: «Çfarë do zonja e vogël?»

Ai – Është pak e frikshme, apo jo? Që kasapi mund të na shohë si «zotëria i vogël dhe zonja e vogël»? Mirë që nuk bëjmë pazarin bashkë. Përndryshe do të na quante «çifti i vogël». *(Imiton përsëri kasapin.)* «Çfarë dëshiron çifti i vogël?» Atë çast besoj se do të bëhesha vegetarian.

Një çast.

Ai – Fundja mishi më ka ngjallur gjithmonë pak neveri. Ty jo?

Ajo, e zhytur sërish në libër, nuk përgjigjet. Ai vazhdon gjithsesi.

Ai – Pulën edhe mund ta ha... *(Një çast.)* Vërtet, po ta mendosh, kasapët janë të frikshëm. Gjithë ai mish i përgjakur i ekspozuar kudo. Karkasat e kafshëve të tëra në dhomën frigoriferike. Gjithë ato lopë të pafajshme që i mbyllin nëpër kampe në fshat, të rrethuara me tela me gjemba, nganjëherë edhe me rrymë elektrike. Derisa t'i çojnë në thertore e t'i copëtojnë... Të shkretat. Për fat, ato nuk e dinë çfarë i pret. Kur i shoh kasapët me ato përparëse të bardha si qefin, që zbresin nga kamioni frigoriferik trupat e viktimave, duke i mbajtur mbi shpinë...

Ajo vazhdon të mos reagojë. Ai kthehet sërish nga ajo.

Ai – E dije se shumë sikë janë vegetarianë të bindur?

Ajo më në fund e ngre kokën nga libri.

Ajo – Ah, meqë ra fjala, s'ka nevojë të kalosh te dyqani për llambën e banjës. Shkova vetë sot pasdite. *(Një çast.)* Takova fqinjen. Po blinte një valixhe...

Ai e sheh pa kuptuar. I bie celulari asaj.

Ajo – Alo...?

Fytyra i ngrin.

Ajo (*me mirësjellje të shtirur*) – Jo, jam sekretarja e tij, por mos e mbyllni, po jua kaloj menjëherë. Kush po telefonon? (*I zgjat celularin atij, e acaruar.*) Është për ty. Shoku yt Marku...

Ai e merr telefonin sikur të mos kishte ndodhur asgjë.

Ai – Alo!

Ai nuk di mirë si përdoret pajisja.

Ai – Si funksionon kjo drejt gjë...?

13. Po plakemi

Ajo qëndron në të majtë të skenës duke u përshëndetur me vajzën e saj, e cila nuk shihet. Ai është pak më prapa dhe e vështron skenën me një buzëqeshje.

Ajo – Hë, kalofshi bukur. Por mos bëni ndonjë marrëzi. Dhe mos ma sillni shumë vonë, dakord? Kam besim te ju.

Vajza largohet dhe çifti kthehet në qendër të skenës. Shkëmbejnë një buzëqeshje plot nënkuptime, njëherësh gazmore dhe të emocionuar.

Ajo – Dalja e saj e parë me një djalë...

Ai – Kjo s'na bën më të rinj.

Ajo – Po... Më bie morali.

Një çast.

Ai – Si quhet ai djali?

Ajo – Albert.

Një çast.

Ajo – Është e çuditshme, apo jo?

Ai – Çfarë?

Ajo – Që quhet Albert!

Ai – Edhe unë Artur quhem.

Ajo – Pikërisht! Emra pleqsh...

Ai – Ndoshta është ndonjë plak pervers i maskuar si adoleshent me puçrra. Si ata që shfaqen në reklamat për rreziqet e internetit. Në këtë çast me siguri po heq maskën.

Ajo (*e tronditur*) – Mos bëj shaka me këto gjëra...

Ai – Ose prindërit e tij janë adhurues të Ajnshtajnit. Prandaj e kanë quajtur Albert.

Ajo – Prindërit e tu të vunë emrin Artur, por nuk besoj se kishin ndonjë lidhje me mbretin Artur.

Ai bën një gjest për ta ngushëlluar.

Ai – Hajt tani, do të duhet të mësohesh. Ky është vetëm fillimi. Pas një a dy vitesh do të mbetemi vetëm në shtëpi, si dy pleq të marrë.

Ajo – Faleminderit. Pikërisht këto fjalë më duheshin për të më ngritur moralin...

Ai (*me djallëzi*) – Kam përgatitur një surprizë që të të ndihmoj ta kalosh këtë çast të vështirë.

Ajo – Do të më ftosh në restorant?

Ai – Më mirë se kaq.

Ai nxjerr nga xhepi një cigare me kanabis dhe ia tregon.

Ajo (e tunduar, por në mëdyshje) – Jo... Mendon? Kam të paktën pesëmbëdhjetë vjet pa pirë duhan, as një cigare. Herën e fundit kur provova një cigare të lehtë, mendova se do të vdisja nga mbidoza...

Ai – Do të na kujtojë rininë. Pastaj kujto se cigaren tonë të parë me kanabis e pimë bashkë. A do të ishim martuar sot, po të mos ishim bërë tapë kur u njohëm?

Ajo – Me siguri jo...

Ai e ndez cigaren, e thith me etje dhe ia kalon asaj.

Ai – Uau... Sa mirë...

Ajo e thith edhe ajo cigaren dhe duket në qiell të shtatë. Por buzëqeshja e saj e lumtur ngurtësohet papritur.

Ajo – Po sikur ai t'i ofrojë drogë vajzës...?

Ai – Po të dukej si ndonjë tip i dyshimtë... Por një Albert...?

Ajo – Edhe ti quheshe Artur, dhe ishe pikërisht ti që më dhe të pija cigaren time të parë me kanabis.

Ai – Ndoshta do të përfundojnë duke u martuar... Hajt, qetësohu pak...

Ajo – Ke të drejtë... S'mund të bëjmë asgjë, fundja... Duhet të mësohemi të jetojmë me këtë...

Ai – Do të thuash pa të...

Bie telefoni. Ajo thith edhe një herë cigaren, ia kalon burrit dhe përgjigjet e shkujdesur, ndërsa ai e thith përsëri.

Ajo (e trullosur) – Po... (Mbliidhet menjëherë.) Po, zemra ime, çfarë ndodhi? Oh, më trembe! Mendova se kishit pasur ndonjë aksident... Jo, e kuptoj. Por prapë, nuk është aq e rëndë sa një aksident me makinë. Nuk do të shkosh ta shohësh filmin gjithsesi? Do të të ndihmojë ta heqësh mendjen... Nuk e di, pse nuk fton ndonjë shoqe të vijë me ty...? Po, sigurisht, eja. Do të flasim bashkë. Mirë, po të presim...

Ajo e mbyll telefonin.

Ai – Çfarë ndodhi?

Ajo – Alberti e la...

Ai – Që në fillim nuk më pëlqeu ai tipi... Kishe të drejtë ti. Albert është vërtet një emër budalla...

Ajo – Sigurisht, është e shkatërruar... Zhgënjimi i saj i parë në dashuri...

Ai – Epo, nuk është edhe aq tragjike... S'do të jetë i fundit... (I zgjat cigaren.) Hë, thith pak nga kjo. Është mall i mirë, ta garantoj...

Ajo (pa ia vënë veshin cigares) – Po vjen... Unë jam nëna e saj... Duhet ta ngushëlloj... Dreq, po më merret mendja... Më vjen për të vjellë... Pse më dhe të pi këtë mut...?

Ai duket krejt i trullosur dhe buzëqesh si budalla.

Ai – Mua më ka bërë për mrekulli. S’e merr dot me mend...

Ajo – Oh, Zot... Dhe e gjithë shtëpia mban erë bar...

Ajo përpiqet ta shpërndajë tymin me një revistë. Bie zilja.

Ajo – Oh, jo... Erdhi që tani!

Ai – Dreq... Nuk mund të priste të mbaronte filmi para se ta linte ai Alberti? Pikërisht kur mendoja se më në fund do të kalonim një mbrëmje të qetë...

Ajo – Po, e sheh, s’ka ardhur ende ai çast...

Bie zilja përsëri.

Ajo – Hap dritaret që të ajroset pak. Unë po përpiqem ta mbaj disa çaste te dera... *(Bie zilja sërish.)* Po, po, erdha, zemra ime... *(Kthehet edhe një herë nga ai, që vazhdon ta ketë cigaren në cep të gojës.)* Dhe fike atë dreq gjë, për hir të Zotit!

14. Makthi

Ai hyn me një paruke bionde dhe një top futboll. Ajo hyn pas tij me xhaketë burri dhe mustaqe si ato të Hitlerit ose të Çaplinit.

Ajo – Guten Tag...

Ai trembet kur e sheh.

Ai – Po... Kush jeni ju?

Ajo – Unë jam... kujdestarja e fëmijëve.

Ai duket i tmerruar. Ajo nxjerr një paketë cigaresh.

Ajo (duke ia zgjatur paketën) – Pini duhan?

Ai (bëhet gati të marrë një, por ndërron mendje) – Jo, faleminderit.

Ajo – Natürlich. Është e ndaluar! Ka një tavëll, por kjo nuk do të thotë asgjë! Është vetëm që ata që shkelin rregullat të mos djegin qilimin... Kështu jemi ne njerëzit: bëjmë ligje, por përgatitim gjithmonë edhe një plan rezervë, për rastin më të mundshëm... (Nxjerr një pako çamçakëzësh.) Dëshironi një çamçakëz?

Ai – Më fryn pak barkun...

Ajo – E dini pse bulkthat e metrosë po zhduken?

Ai – Ka bulktha në metro?

Ajo – Ose karkaleca, nuk më kujtohet. Sepse ushqeheshin me bishtat e cigareve. Që kur u ndalua duhani në metro, po veniten. E merrni me mend? Është tronditur një ekosistem i tërë... Ndoshta tani duhet të fillojnë të përtypin çamçakëzët e përdorur...

Ai – Kam parë një ekspozitë për kafshët e egra në mjedisin urban. Nuk e imagjinoni sa kafshë jetojnë në qytetet e mëdha. Thuhet se ka edhe ujqër. Me qindra, madje!

Ajo – Ujqër?

Ai – Po, por dalin vetëm natën, në parqe...

Ajo – Mos doni të thoni... dhelpra...?

Ai – Ah, po, ndoshta... Sidoqoftë, unë nuk kam parë kurrë ndonjë...

Ajo – Sepse parqet mbyllen natën...

Dëgjohet zhurma e një dere që mbyllet.

Ai duket shumë i shqetësuar.

Ajo – Pastruesja e mbylli derën kur iku... dhe e mori çelësin me vete.

Ai – Nuk ka asnjë dritare... As nuk mund të thërrasim për ndihmë...

Ajo – Nuk keni celular...?

Ai kërkon nëpër xhepa. Fytyra i ndriçohet kur nxjerr diçka.

Ai – Ah, po! (*Fytyra i nxihet kur sheh se nuk është celular.*) Dreq, qenka telekomanda që e kërkoja gjithandej...

Ajo – Por... këtu nuk ka televizor!

Ai – Epo... Nesër në mëngjes do të na nxjerrë postieri...

Ajo – Nesër... është Krishtlindje!

Ai – Ah, po, e vërtetë, dreqi e mori...!

Ajo – Ndoshta dëshironi të shtrihen...?

Ai e vështrohet i tmerruar. Ajo nxjerr një çarçaf të bardhë.

Ajo – Nëse do ta kalojmë natën e festës bashkë, të paktën të rehatohemi... Cilën anë preferoni?

Ai – Nuk kam ndonjë parapëlqim.

Ajo – Atëherë po marr unë këtë...

Ajo futet nën çarçaf. Shtrihet edhe ai. Bëhen gati të flenë.

Ajo – Epo... gëzuar Krishtlindjen!

Ai – Po, po, gëzuar Krishtlindjen...

Një çast. Ai lëshon një britmë dhe zgjohet me të kërcyer. Zgjohet edhe ajo. Ai nuk e ka më parukën dhe ajo nuk i ka më mustaqet.

Ajo – Je mirë, zemër?

Ai – Po, po, mirë jam... Duhet të kem parë një makth. Pashë sikur ishte Krishtlindje...

Ajo (*e sheh e shtangur*) – Po, zemër... është Krishtlindje!

15. Mobiliet

Një çift. Pa dekor. Ai është në skenë, ajo hyn.

Ajo (*sheh përreth, e shastisur*) – Po... ku kanë shkuar mobiliet?

Ai (*krenar për veten*) – S'do ta gjesh kurrë.

Ajo e vështron, duke pritur shpjegim.

Ai – Këtë mëngjes trokiti një burrë në derë. Një tregtar antikash!

Ajo (*e shqetësuar*) – Dhe?

Ai – Në fillim i thashë se nuk kishim asgjë për të shitur...

Ajo – Po pastaj...?

Ai – Mendova se s'kushtonte asgjë të na i vlerësonte. Vlerësimi ishte falas. Nuk do ta besosh sa më ofroi për gjithë këto rrangalla.

Ajo – Sa...?

Ai – Më shumë se mjaftueshëm për të blerë mobilie të tjera.

Ajo – Atëherë pse i shite?

Ai – Për pak ndryshim! Ti më the se doje një divan tjetër.

Ajo – Dhe...?

Ai – Ti e di mirë se po të ndërronim divanin, do të duhej të blinim edhe një tavolinë që t'i shkante. Pastaj do të ndërronim karriget, e kështu me radhë...

Ajo – Po, ndoshta...

Ai – Do të na kushtonte një pasuri! Dhe ç'do të bënim me mobiliet e vjetra?

Ajo nuk thotë asgjë.

Ai – Kështu është shumë më e thjeshtë.

Ajo – Po ndërkohë?

Ai – Ndërkohë çfarë?

Ajo – Derisa të blejmë të tjera...

Ai sheh përreth dhomën bosh.

Ai – Personalisht, nuk më kanë pëlqyer kurrë dhomat e mbingarkuara.

Ajo – Kjo, pa dyshim, nuk është më fare e mbingarkuar...

Ai – Nuk je e kënaqur?

Ajo – Që s'kemi më mobilie...?

Ai – Po ti më the se nuk të pëlqente divani ynë i vjetër!

Ajo – Nuk të thashë se doja të mos kishim më asnjë mobilie. Nuk kemi as krevat!

Ai – Por sapo ta shpjegova se... Unë kujtova se do të të bëja qejfin!

Ajo (*pajtuese*) – Dëgjo, sonte do të shkojmë në restorant. Do të flemë në hotel dhe nesër do të blejmë mobilie të reja. Dakord?

Ai – Dakord...

Heshtje.

Ai – Tani mbetet të zgjedhim stilin.

Ajo – Meqë po i ndërrojmë, më mirë të marrim mobilie moderne, apo jo?

Ai – Po... Por atëherë do të duhet të lyejmë edhe muret...

Ajo – Nuk mendon se je pak tepër perfeksionist?

Ai – Mobilie moderne me këto mure të pista nuk do të shkonin fare...

Ajo (*me ironi*) – Ndoshta më mirë ta ndërrojmë fare banesën.

Ai – Mendon? (*Një çast.*) Në fakt, shpërngulja do të bëhej shumë shpejt... Mbyllim ujin dhe dritat kur të dalim dhe s'kemi pse të kthehemi më.

Ajo papritur kapet nga një dyshim.

Ajo – I boshatise sirtarët?

Ai – Sigurisht.

Ajo – Po unaza jote e martesës?

Ai – Unaza ime e martesës?

Ajo – Ajo që e mbaje në sirtarin e komodinës!

Ai – Dreq...

Ajo nuk thotë asgjë, por duket e shkatërruar. Edhe ai ndihet shumë keq.

Ai – Kishte aq kohë aty. As që më kujtohej...

Heshtje.

Ajo – E ke adresën e atij tregtarit të antikave?

Ai – Jo... Më pagoi me para në dorë, i futi të gjitha në kamion dhe iku. (*Një çast, pa e besuar as vetë.*) Nëse e gjen, me siguri do të na telefonojë...

Ajo (*me hidhërim*) – Po... Dhe nëse nuk e gjen, mund të ndërrosh edhe gruan... Do të marrësh një më moderne, që shkon bukur me muret e sapolyera dhe mobiliat e reja.

Ai – Më vjen keq...

Ajo – Pse nuk e mbajte kurrë atë unazë?

Ai – E kam mbajtur! (*Një çast.*) Para se të martoheshim... Të kujtohet? I kisha blerë unazat në një treg në Jemen, që të dukeshim sikur ishim të martuar. Përndryshe nuk na jepnin dhomë në hotele.

Ajo – Tani që i shite të gjitha mobiliet tona, bashkë me shtratin martesor, sonte do të detyrohem të shkojmë përsëri në hotel...

Ai – Mos u shqetëso, këtu askush nuk do të na kërkojë certifikatën e martesës...

Ajo – Po pas dasmës? Pse e lije unazën në sirtarin e komodinës?

Ai – Epo... Kisha frikë se mos e humbja.

Ajo – Ia dole mbanë...

Heshtje.

Ai – Më mban mëri...?

Ajo nuk përgjigjet.

Ai – Hajt, eja, të ikim!

Ajo – Ku?

Ai – Në hotel! Do të jetë pak si një muaj i dytë mjalti... Pa unazë, pa mobilie, së shpejti edhe pa banesë. Fillojmë nga e para!

Ajo – Unë e kam ende unazën time...

Ai – Më mirë hiqe.

Ajo – Pse?

Ai – Ti dukesh e martuar, unë jo. Në hotel do të mendojnë se kemi një lidhje jashtëmartesore...

Ajo – Pra, mund të zgjedh mes kthimit në beqari dhe një lidhjeje të paligjshme?

Largohen.

Ajo – Ke një ide shumë të çuditshme për martesën...

Dalja e emergjencës

Ndriçohet një çift në sallë. Ai vesh pallton. Ajo nxjerr një cigare.

Ajo (*plot entuziazëm*) – Hë, si t'u duk...?

Ai – Kot.

Ajo (*e indinjuar*) – Kot?

Ai – Krejt kot.

Ajo – Pra, nuk ke kuptuar asgjë?

Ai – Paska pasur diçka për të kuptuar?

Ajo – Ah, kështu qenka... (*Një çast.*) Po hakmerresh...

Ai – Po hakmerrem...?

Ajo – Mua më pëlqeu, prandaj ty jo... Shumë vogëlsirë nga ana jote!

Ai – Prit, nuk më pëlqeu, pikë. Nuk do të them që më pëlqeu vetëm për të të bërë qejfin!

Ajo – Ti nuk the që nuk të pëlqeu. The që ishte kot fare. Nuk është e njëjta gjë!

Ai – Nuk shoh ndonjë ndryshim të madh...

Ajo – Shfaqja ishte kot, mua më pëlqeu, pra edhe unë jam koti.

Ai – Ti po e thua...

Ajo – Nuk e them unë, e thotë Platoni.

Ai – Platoni paska thënë që ti je koti?

Ajo – Quhet silogjizëm. Të gjitha gratë janë të vdekshme, unë jam grua, pra jam e vdekshme.

Ai – Nëse e thotë Platoni... Mua m'u duk se kjo shfaqje ishte për të vdekur. (*Një çast.*) Madje nuk jam i sigurt se qëndron ai silogjizmi yt.

Ajo – Po, vazhdo, vazhdo...

Ai – Po çfarë të pëlqeu?

Ajo – Gjithçka!

Ai – Kjo është shumë e përgjithshme.

Ajo – Po ty, çfarë nuk të pëlqeu?

Ai – Dëgjo, më mirë të mos hyj në hollësi. Do të ofendohesh përsëri...

Ajo – Unë të ofendohem? S'më bëhet vonë fare që ty nuk të pëlqeu! Mua më pëlqeu, kaq. Punë për ty nëse u mërzite...

Heshtje.

Ai – Hajt, nuk do të zihemi për këtë...

Ajo – Nganjëherë pyes veten ç'bëjmë bashkë.

Ai bën një gjest drejt saj.

Ajo – Shpresoj që herën tjetër të na pëlqejë të dyve...

Ai – Ose të paktën të jemi të një mendjeje...

Ajo e vështron me pikëpyetje.

Ai – Ndoshta do të mërzitemi të dy.

Ajo – Po... Kjo është një ide vërtet minimaliste për harmoninë në çift...

Fund

Rreth autorit

Jean-Pierre Martinez lindi në vitin 1955 në Auvers-sur-Oise, Francë. Fillimisht ishte baterist në disa grupe rok, përpara se të punonte si semiolog në fushën e reklamës. Më pas nisi një karrierë si skenarist për televizionin, për t'iu përkushtuar më vonë teatrit si dramaturg.

Ai ka shkruar rreth njëqind skenarë televizivë dhe 123 pjesë teatrore, kryesisht komedi, ndër të cilat disa janë bërë tashmë vepra të njohura, si *Vendredi 13* dhe *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez është sot një nga autorët bashkëkohorë francezë më të vënë në skenë. Pjesët e tij janë përkthyer në shumë gjuhë dhe janë shfaqur në më shumë se 100 vende të botës, nga Evropa në Amerikë, Afrikë, Azi dhe Oqeani.

Për t'ua lehtësuar punën trupave teatrore profesioniste dhe amatore, autori ka zgjedhur t'i vërë tekstet e pjesëve të tij në dispozicion për shkarkim falas në faqet e tij të internetit. Megjithatë, çdo shfaqje publike kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Të gjitha pjesët e Jean-Pierre Martinez dhe përkthimet e tyre mund të shkarkohen falas nga:

<https://jeanpierremartinez.net>

<https://comediatheque.net>

Të drejtat e autorit

Kjo vepër mbrohet nga legjislacioni për të drejtat e autorit.

Çdo përdorim i veprës, veçanërisht çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizimin paraprak të autorit.

Riprodhimi, shpërndarja, botimi, përkthimi, përshtatja ose ndryshimi i plotë apo i pjesshëm i veprës pa autorizim nuk lejohet.

Çdo përdorim i paautorizuar mund të sjellë pasoja ligjore dhe detyrimin për dëmshpërblim.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

© La Comédiathèque

Të gjitha të drejtat të rezervuara.